

Ὁ Ἐδουάρδος, τεταραγμένος, ἀπέρχεται μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν καὶ οἱ μαχηταὶ συνοδεύουσι τὸ προσφιλὲς φορτίον, τεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὸν ὁποῖον ὁ Ῥοβέρτος σύρει ἀπὸ τῶν χαλινῶν, μέχρι τοῦ πύργου τῶν Βωφόρων.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν εὐώδη σκιάν τῆς ἠνθισμένης φιλύρας, ὁ Ῥοβέρτος ἀποθέτει εἰς τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν τὸ σῶμα τῆς Νοέμης καὶ ἡ λαϊκὴ Σιδονία πλέκει ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς στέφανον ἀνθέων, ἐνῶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ψιθυρίζουσιν: «ὅποιος σπείρει ἀνέμους, θερίζει τρικυμίας.»

Ὁ πρίγκιψ Ἐδουάρδος δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον, πλὴν, ὁσάκις αἱ οὐλαὶ τῆς χειρὸς του κνίζουσιν αὐτόν, ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀνατρέχει εἰς τὸν Ῥοβέρτον καὶ τὴν Νοέμην, οὗτος δ' ὁ λογισμὸς καταθλίβει τὴν καρδίαν του. Ὁ Ἐδουάρδος, ὅτε ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ σκῆπτρον τῶν πατέρων του, ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν εὐδαίμων καὶ εὐτυχής.

Πλὴν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, διότι ἡ λευκὴ κόμη τοῦ νεανίου ἔπεσεν ὑπὸ τὴν ψαλίδα τῶν Καρμηλιτῶν μοναχῶν, εἰς τὸ τάγμα τῶν ὁποίων κατετάχθη.

Πολλάκις, ὑπὸ τὸ σκιάφως τῶν μελαγχολικῶν ἡμερῶν τοῦ χειμῶνος ἢ ὑπὸ τὸ πένθιμον φῶς τῶν γοθθικῶν ὑέλων, μοναχὸς ὑψηλὸς καὶ ισχνός, ἐξηντλημένος ὑπὸ τῆς νηστείας καὶ τῆς θλίψεως, κεῖται γονυκλινῆς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας.

Ἄλλ' ὅμως δὲν προσεύχεται ἀπὸ τῶν ὠρῶν χειλέων του διχφεύγουσιν, ἐμπνεόμεναι ὑπὸ τοῦ θερμοτέρου ἔρωτος καὶ ἐμβεβηναίοντες ἐν τῇ βαθυτέρᾳ λύπῃ αἱ λέξεις:

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπησα αἰωνίως καὶ αἰωνίως θὰ εἶναι ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου. Δ*

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐὰν ἦναι ἀναμφισβητήτως ἀποδεδειγμένον ὅτι οὐδεμία ἐν τῷ κόσμῳ γυνὴ ὑπάρχει, ἥτις νὰ μὴ συγκαταλέγῃ, μεταξὺ τῶν ἄλλων προτερημάτων αὐτῆς, καὶ τὴν φλυαρίαν, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς τῷ ἑτέρῳ φύλῳ, καὶ παράδειγμα ὁ ἐπιφανὴς ἰατρός Δ*.

Ὁ ἰατρός Δ* εἶναι τεσσαρκακοντούτης ἀνὴρ, ὑψηλός, καλοκαμωμένος, μ' εὐειδῆ μορφήν καὶ μετὰ ἰούλους. Καὶ τοὶ νέος καὶ ἀγαπῶν, ἔχει ἐν τούτοις πολυάριθμον πελατεῖαν, καὶ ἡ φήμη αὐτοῦ εἶναι διαπρύσιος. Ἄλλ' ἔχει κατὰ τὸ ὁποῖον πλείστους πελάτας του δὲν εὐαρεστεῖ εἶναι κατ' ὑπερβολὴν βραχύλογος, ἀληθὴς λακωνισμὸς ἢ ὁμιλία του. Ἀποστρέφεται ὑπερβολικὰ τοὺς ἀσθενεῖς του ὅταν, διὰ νὰ τῷ εἰπωσὶ τὴν ἀσθένειάν των, μεταχειρίζονται τόσας ἀνωφελεῖς, κατ' αὐτόν, φράσεις. Καὶ ὅμως τοῦτο δὲν τὸν ἐβλαψεν, ἀλλ' ἂν θέλετε καὶ τὸν ὠφέλησε, διότι ἐνεκα τῆς ἰδιοτροπίας του ταύτης, πολλοὶ τὸν ἐπισκέπτονται, καὶ δικαίως, διότι εἶναι ἐκ τῶν καλλίστων ἰατρῶν μας.

Ἡ ὠραία εἰκοσιπεντάετις κυρία Κ*, πρὸς διαιτίας χήρα καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἀντικαταστάτην τοῦ μακκαρίτου ζητοῦσα, ἐσκέφθη νὰ βάλῃ ἑς τὰ δίκαια τῆς τὸν ἰατρὸν Δ*. Ἐνοχλουμένη ὑπὸ συχνῶν κεφαλαλγιῶν προσέφυγε πρὸς τὸν ἰατρὸν Δ* ἵνα τὴν θεραπεύσῃ. Ἐγνωρίζε τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ ἰατροῦ πρὸς τὸ λακωνίζειν, καὶ δὲν ἠμέλησε νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ αὕτη λακωνική.

Εἶναι δευτέρα ὥρα μ. μ. Ἡ ὥρα αὕτη, μέχρι τῆς 4 μ. μ., εἶναι ὀρισμένη διὰ τὰς κατ' οἶκόν του ἐπισκέψεις. Ὁ ἰατρός εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ γραφείου του, καθήμενος ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης τῆς μελέτης του καὶ φυλλολογῶν ἰατρικὸν βιβλίον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης του.

— Μία κυρία, λέγει.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Μετὰ ἐν δευτερόλεπτον εἰσέρχεται ἡ ἀγγελθεῖσα κυρία, ἥτις εἶναι ἡ χήρα Κ*.

Ὁ ἰατρός τῆ νεύει νὰ καθήσῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐκείνη ποιεῖ. Εἶναι μετὰ μεγίστης φιλοκαλίας ἐνδεδυμένη, ὅσην ἐπιτρέπει ἡ μέλαινα τῆς χηρείας τῆς ἐνδυμασία, ἥτις τῇ προσαρμόζει θαυμάσια.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Πονῶ.

— Ποῦ;

— Κεφαλῆν.

— Πολλάκις;

— Ναί.

— Θεράπευσιν;

— Ναί.

— Ἰατροῦς;

— Πολλούς.

— Τίποτε;

— Τίποτε.

— Θεραπεύσω! εἶπε μειδιῶν ὁ ἰατρός.

Καὶ κατευχαριστημένος ὅτι πρῶτην ἤδη φορὰν εὗρεν ἀσθενῆ ἥτις τόσον βραχυλόγως τῷ ἐξέθηκε τὴν ἀσθένειάν του, τὴν ἐξήτασε καὶ καθήσας ἔκκαμε τὴν συνταγήν.

— Κοχλιάρια δύο, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Κ* δίδων αὐτῇ τὴν συνταγήν.

— Ποσάκις;

— Κατ' ἡμέραν.

— Ἐπκνέλω;

— Ναί.

— Πότε;

— Ἐβδομάδα.

Ἡ κυρία Κ* ἠγέρθη καὶ χαιρετίσασα τὸν ἰατρὸν ἀπῆλθεν. Ὁ ἰατρός τὴν προέπεμψε μέχρι τῆς κλιμακῶν, τοῦθ' ὅπερ ἰδὼν ὁ ὑπηρέτης ἔμεινε χαιρών, διότι κατὰ πρῶτην φορὰν ἔβλεπε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, παρὰ τὰς συνηθείας τοῦ ἰατροῦ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἡ κυρία Κ* παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὸν ἰατρὸν Δ*.

— Λοιπόν, τὴν ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἰατροῦσθην.

— Ἐντελῶς;

— Ναί.

— Χαίρω.

Ἡ κυρία Κ* ἔθεσε μικρὸν χαρτοθύλακα

ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εὐρίσκοντο τραπεζικά τινὰ γραμματῖα, ἀντίτιμον τῶν ἐπισκέψεων καὶ τῆς θεραπείας τῆς.

— Ὅχι! εἶπε ζωηρῶς ὁ ἰατρός Δ* ἐμποδίζων τὴν κυρίαν Κ*.

— Διατί;

— Εὐχαριστήθην.

— Ἀλλά...

— Παρακαλῶ.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ κυρία Κ*.

Καὶ χαιρετίσασα ἐπιχαρίτως τὸν ἰατρὸν, ἀπῆλθε.

Ἄλλα μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κυρία Κ* παρουσιάζεται αὐτῆς εἰς τὸν ἰατρὸν.

— Πονῶ, τῷ λέγει.

— Ποῦ;

— Καρδίαν.

— Ἐξετάσω.

— Ὅχι.

— Ἀλλά... εἶπεν ἔκπληκτος ὁ ἰατρός, μὴ ἐνοσῶν.

— Ἰατρικὸν σεῖς.

— Ἐγώ!;

— Ναί.

— Πῶς;

— Ἀγαπῶ.

— Ποῖον;

— Σᾶς.

— Κυρία!

— Γάμον, εἶπεν ἡ χαρίεσσα κυρία Κ* τρυφερῶς.

— Ἄ!

— Λοιπόν, εἶπεν ἐναγωνίως ἡ ὠραία χήρα.

— Σκεφθῶ, ἀπεκρίθη μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ ἰατρός.

Καὶ ἡ κυρία Κ* ἀπεσύρθη.

— Ἐ! λοιπόν; ἀκούω ἀνακραζούσαν τὴν περιεργὸν ἀνεγνωστρίαν μου — καὶ ἡ περιεργία προτέρημα καὶ αὐτὸ τῆς γυναικός — τί ἀπέγινε;

— Τί ἀπέγινε; Ἰδοῦ. Καίτοι ὁ ἰατρός Δ* δὲν ὑπέκυπτεν εὐκόλως εἰς τὸν ἔρωτα, ἐν τούτοις τὴν φορὰν ταύτην τὰ δίκαια τῆς ὠραίας χήρας τὸν ἐσαγήνευσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπληροφόρηθη πολλὰ καλὰ περὶ αὐτῆς τὴν ἐνυμφεύθη. Ἦδη δὲ ζῶσι λίαν εὐτυχεῖς, ἔχοντες ἡμίσειαν δωδεκάδα ἀγγελομόρφων τέκνων καὶ μού φαίνεται ὅτι πολλὴν ὀρεξίν ἔχουν νὰ τὰ κάμουν σωστὴν δωδεκάδα.

Τώρα μένει ἐν ἄλλο ζήτημα: Ἡ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων συνομιλία γίνεται πάντοτε λακωνική; Δὲν εἰςέυρω τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι τώρα ὅτε ὁ σκοπὸς τῆς χήρας, πρὸς σαγήνευσιν τοῦ ἰατροῦ, ἐπέτυχεν, ἀφίνει ἐλεύθερον τὸν χαλινὸν τῆς γλώσσης τῆς εἰς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων ὁμιλίαις τῆς. Διὰ νὰ μάθητε δὲ πῶς ὁμιλεῖ μετὰ τὸν σύζυγόν της, ἐρωτήσατέ την καὶ πληροφορήσατέ με. Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ ἀποστέλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἢ νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν τοῖς κκ ἀνταποκριταῖς ἡμῶν. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ